

У тренутку док почињем да пишем ове редове још траје конфузија око резултата на поновљеним локалним изборима на Вождовцу. Не толико око самих резултата, мада је и ту било „симпатичног“ и симптоматичног кашњења општинске изборне комисије која је, у најбољем маниру некадашњег СПС-а, у недељу увече, у време док су већ практично сви у Београду знали да су „демократе пукле“, а „напредњаци поцепали на Вождовцу“, објавила резултате са „дванаест посто обрађеног бирачког тела“ који су, гле чуда, показивали да су демократе и напредњаци изједначени по броју мандата, да је разлика између њих мања од једног процента, и да су у општинску скупштину ушли ЛДП и Г17 плус. (Чудно како се никад не збуне и, на пример, „прелиминарно“ објаве да су радикали или ДСС освојили више него што јесу?!)

Наравно да то у овом конкретном случају није много важно, али већ постаје помало манир (и) ове власти, тако да се човек мора запитати шта би тек било и на шта би све били спремни да је у питању нешто што их озбиљно угрожава и од чега им власт зависи. Но, поменута конфузија се, рекао бих, више тиче неизвесности око тога како ће владајућа странка и владајућа коалиција реаговати на овај вождовачки дебакл. Да ли ће покушати да забашуре размере неуспеха („то су само локални избори“, „било је лоше време“, „наши нису изашли“, „није то репрезентативан показатељ за Србију“), или ће, коначно, извући поуку и кренути у „велико чишћење“ и рашчишћавање унутар сопствених редова. Укључујући и одговорност оних који су замесили овај непотребни изборни рингишпил, измалтретирали грађане, Николићу и Вучићу поклонили зицер, а себи и влади приредили бруку и понижење.

Можда би вождовачки дебакл демократама пао лакше да се није догодио баш у данима њиховог дугоочекиваног спољнополитичког тријумфа, оличеног у одлуци о коначном укидању виза за већину земаља ЕУ, као и одмрзавању Прелазног трговинског споразума. Популарна водитељка Б92 напосто није могла да сакрије резигнацију због чињенице да незахвални грађани нису довољно одушевљено реаговали на укидање виза и стављање Србије на белу шенген листу. Заборавља се при томе да смо се тим визама и споразуму већ толико пута радовали да је бели шенген већ неколико пута, тако рећи, бездушно маркетиншки изабљиван, изборно капитализован и политички исцеђен. Изгледа да се, баш као ни патриотизам, ни бели шенгене не може „мазати на хлеб“, нити „сипати у трактор“, да се послужим чувеном умотворином Драгана Марковића Палме. Поготово ако се у земљи тешко живи и ако се претера са његовом маркетиншком (зло)употребом.

Шенген бели срећу не дели

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 08 децембар 2009 00:47

Дакле, бели шенген је медијски и политички потрошен малтене и пре него што је ступио на снагу. И без обзира на свој двоструки евроскептицизам, уопште нисам превише срећан због тога. Тим пре што сличну судбину пред очима политички све равнодушније српске публике ових дана доживљава и процес против независности Косова који се, по тужби Србије, води пред Међународним судом правде у Хагу. Најзначајнији процес у историји овог суда. Процес у којем активно учествују све најзначајније светске државе и сталне чланице Савета безбедности. Процес на који је, с разлогом или без, актуелна српска влада свела и фокусира своју борбу за „очување територијалног интегритета“. Процес у којем су нам суседи (нарочито Хрвати), око којих се српска власт (не зна се да ли више Тадић или Коштуница) толико трудила свих ових година, не само симболично, него и буквално „заболи нож у леђа“. Процес који преносе три албанске телевизије, а који, чини се, у Србији не занима никог – сем министра спољних послова Вука Јеремића.

Тако су практично две главне политичке теме постоктобарске Србије, које су се у једној накарадној и вештачки наметнутој политичкој утакмици међусобно бориле за наклоност и душе српских бирача доживеле понижавајући медијски и психолошки пораз у одмеравању са једним, у суштини безначајним локалним изборима. Вождовац није Србија, али би Србија лако могла постати Вождовац. Јалово поприште бесмисленог партијског надгорњавања, личног и политичког инацијства, интереса и сујете. А онда више неће ни бити нарочито важно ко је победио.